

Glavni deo govora o Jovu jeste koncizna analiza govora i delanja u trenutku bogoslužnja kroz temeljnu analizu Jovih reči. „Bog je dao“ - sav Jovov život nalazi se u ovim rečima. Šta to znači? Dato znači da se on oprostio od svega, kao da mu nije bog uzeo sve, već da je Jov bogu sve vratio nazad. To je upravo razlika o kojoj smo govorili između “poetizovati sebe” i “biti poetizovan”.

Prenoseći svoj dobitak i gubitak na kategorije *Božijeg* davanja i uzimanja Jov je u stanju da vidi svoju prošlost kao dovršenu i kao svoju. “Bog daje, bog uzima” - ove reči znače puštanje prošlosti i otvaranje spram budućnosti. Momenat bogoslužnja predstavlja dovršenje, ne u smislu ispunjenja prošlosti, već u smislu utišavanja iste prevodeći dobitak u dar, a upravo time Jov gubi zahvaljujući Božijem davanju.

Sama ekonomija dara uništava ekonomiju dobitka i gubitka, jer dobitak i gubitak jesu kategorije subjektivnosti koja sebe razume kao osnov svega. U horizontalnom odnosu spram apsolutne drugosti svako davanje je istovremeno gubljenje i obrnuto. Prelaz sa ekonomije gubitka/dobitka na ekonomiju dara ne događa se neposredno kroz delatnost individualnosti! Osoba koja je *odlučila* da sve primi odozgo pretvorila bi dar u dobitak, naime ukoliko je dato stvar njene odluke. Samo kroz kajanje je moguće stupiti u ekonomiju dara kao onaj način razmene koji karakteriše ponavljanje.

Kjerkegor kajanje određuje kao - „Boga koji te voli“. Prelaz nastaje kada se ne bojimo boli kajanja kojom postajemo deo Boga, kada se ne bojimo da shvatimo da je to ljubav, ne da mi volimo Boga, nego da Bog voli nas. Kajanje podrazumeva puštanje da odnos prema bogu ima prioritet prema našem odnosu spram vlastite prošlosti. Bog kao apsolutno drugi spram koga se ja odnosim i tim odnosom jesam, je uvek u pravu. Ali ako tako stvari postavimo tada time činimo to da smo izvan boga, a ne u odnosu sa njim. Nasuprot tome, tvrdnja da smo mi